

ongantið nam sær nakran lærdóm, so arbeiddi hann sum snikka, rørliggjari, skómakari, umframt at hann dugdi væl at veita sjúkum fólki leikidóm.

I Porkeri var samanhaldið millum bygðafólkið ómetaliga gott. Tey sum onga kúgv áttu, vóru illa fyrri. Ti hevði tað týðning, at tann sum átti kúgv, lat til teirra sum einki áttu.

Porkerisingar keyptu i felag eitt tiggjumannafar og reiðskap. Serliga væl minnst eg, tá teir i adventini fóru út at fiska. Henda árstíðin gav nógvan og góðan fong, — teir fóru oftast á Dalagrynnuna, sum var avbera gott fiskimið.

Tá báturin kom aftur av fiskileið, so varð avreitt til handilin, men altíð var hugsað um aðrenn at geva burturav til teirra, sum ikki áttu part i batinum.

— Jú, samanhaldið var gott og hevði týðning fri bygðafólkið i teirri tíðni, tá ikki nog mikið var til øll.

Marin Kristina situr hugsunnarsom eina løtu, og sigur sidani:

— Skal eg siga tær frá hvussu barnaheimið var innrættað, — eg veit ikki um tað hevur ahuga?

Pápi smíðaði sum áður sagt, barnaheimið. Hetta var serstakliga væl innrættað, og sum einasta

hús eg minnst frá barnadøgnum, so høvdu vit innlagt vatn!

Hetta var so snildisliga gjørt, at eitt rúm var miðskeiðis i húsnum, har hurðar fóru inn til kømur, stovu, roykstovu, verkstað og fjós. Iðuðin øðrumeðni og verkstað og fjós hinumeðni. I hesum rúminum miðskeiðis i húsnum var ein brunnur har vatnleiðing var gjøgnum rör frá áini, sum gekk framvið húsnum. — Tú nýttist ikki at fara utum húsini, um tú skuldi i fjósið ella hósarhúsið, verkstað ella iðuðina. Hetta var stóru lætti.

Marin Kristina fór i skúla sjei á gomul. Hon gekk i skúla 14 dagar og hevði fri i aðrar 14 dagar, sum vanligt var. Lærarin i Porkeri skuldi eisini undirvisa i Hovi, so hann var 14 dagar i hvørjum stað. Marin Kristina minnst, at hann var ættfaðir Jóhan Danbjørg, sala.

Tók húsið upp á seg

Bert 17 ára gomul, fekk Marin Kristina tað stóru abyrgd, at skúla ansa heimi og familjuni. Mamma hennara doyði. Heima vóru tá pápi, ein eldri beiggi umframt try skúlabørn.

— Tá var ikki sum i dag,

nú tú fert i handilin at keypa tað sum tørvar.

— Nei, tá skuldi alt loysast úr lagdi, og hóast beiggi min royndi at hjálpa mær, so var nógv um at fara. Pápi og beiggi dugdu ikki at spinna, so hetta skuldi eg klára einsamøll, men fekk tó hjálp frá tvíburðasystrunum, sum vóru niggju ára gamlar, tá mamma doyði.

Klókur hundur

Marin Kristina minnst aftur á barnadagarnar, tá hon fór til ein papabeiggja i Vági at ferðast.

— Tey áttu bat i húsnum og ein sera klókan hund.

Tá papabeiggi og aðrir i bygðini fóru á flot, so biðaði hundurin á bryggjuni til teir komu aftur. Papabeiggi gav síðan hundinum ein vott i kjaftin og bað hann fara heim at biða frá, at teir vóru komnir aftur.

Hundurin so gjørdi, og kona papabeiggja koyrdi ein drekkamunn i fati um halsin á hundinum, sum fór á bryggjuna at geva utrøðrarmonnum.

— Jú, teir klaraðu seg eisini tá eingin telefon ella bílur var.

Ein av synunum hjá papabeiggja var komin til at giftas, tá hann var fyrri

Bondahusini á Todnesi i Kollafirði stóðu omanfyri húsini, har Marin Kristina Johannesen nú býr. Hesi húsini bygdi verfaðir hennara til mamma sína, tá hann i síni tíð tók yvir bondagårðin.

ohappi og doyði.

Ætlanin hevði verið, at brudleypjið skuldi standa aðrenn hann fór á Suðurlandið at royna. Av eini ella aðrari orsök bleiv tíðin ov knøpp, og hann fór á Suðurlandið, og skuldi brudleypjið verða beinanvegin hann kom aftur.

Alt var eisini til reiðar, og genta hansara hevði seymað brúðarkjolan. Hon biðaði bert eftir, at drongur hennara skuldi koma aftur.

Ein vakran dag kemur skipið hann var við inn eftir firðinum. Tá veittraði flaggið i halvri stong. Til alla óeyndu, so var tað just sonur papabeiggja sum var deyður. Hann hevði fingið mesanina i høvðið, og var deyður av stoytinum.

Hittust á fiskaplássinum

Marin Kristina var stóð i fiskiarbeiði, tá hon hitti drongin, sum hon seinni giftist við. Tað var Jóhannes Johannesen úr Kollafirði, sum kom suður at landa við Reginu.

Umleið tvey ár seinni 20 ára gomul giftist Marin Kristina við Jóhannes, og tey búsettust i Kollafirði, og fingi fimm børn.

Á Todnesi i Kollafirði, har Marin Kristina nú býr, eru hús hennara umleið 100 ára gomul. Tey eru ikki stórrí enn at rúm hevði verið fyrri teimum i eini stovu eftir nútíðarstóð.

Hesi húsini bygdi abbi

til mamma sína, tá foreldur minni tóku yvir bondagårðin, sigur Diona Jacobsen. Bondahusini eru nú tikið niður, men stóðu annars omanfyri hesi húsini, sum mamma nú býr i. Barnaheimið okkara var gomlu bondahusini, sum eisini vóru so stor, at ein ljósmodur buði i einum parti hjá okkum. Marin Kristina kemur við hesum prátinum at minnst aftur á dagarnar, tá hon lá á song.

— Eg hevði so ómetaliga litið tol, at liggja á song i fleiri vikur, og eg bað og bønadi ljósmodrina, at sleppa fram á gólv. Hon plagdi at siga við meg, at tað var við egnu abyrgd, um eg fór úr songini. — Tá løgu barnakonur nógv longri i songini enn i dag.

Hugurin leitar aftur til heimbygðina og víður-skiftini har. Marin Kristina sigur frá, at pápi hennara dugdi væl at veita fólki heilsuþót, tó at hann ikki var tað vit i dag kalla náttúrulekni.

— Tá var bert ein lækni og ein prestur i Suðuroy. Læknin buði á Tvøroyri og prestur i Leirum i Hvalba.

Pápi hevði eina medisinkistu og fólk leitaðu til hansara, um okkurt var áfátt. Um fólk ið høvdu fingið lungnabruna, komu nógv tíðliga til hansara, so kundi hann grøða tey.

Hann dugdi eisini sera væl at meta um, nær ein svøllur var búgvinn at skerast.

Her nýtti hann náttúruheilivág, sum i hesum føri var ein hómilia.

Onnur síðan av hómiliumi var nýtt til at draga sjuku út og hin at leika sær ið heilt aftur.

Viðvikjandi sjukuni rós, so nýtti hann ein revðmakk at kanna um sjukiingur hevði hesa sjuku. Um reyðmaðurin doyði, tá hann var lagdur á sjuka staðið, so var tað rós, sjukiingurin hevði fingið.

— Jú, pápi spardi mangan røður hjá monnum eftir lækna á henda hátt.

— Mangan var strævið, men vit kendu ikki til annað og vóru nøgd, hóast vit arbeiddu størsta partin av samdøgnum.

Stundir vóru kortini til at koma saman. Vit dansaðu um vetrarnar og hittust hjá hvørjum øðrum til hugnaløtur. Vit kravdu ikki meira.

I dag er tørfót at skilja hvussu fólk hava tað, og eg haldi ikki, at eg hevði dugað at verið ung i dag. Eg haldi, at vit vóru meira nøgd, enn fólk flestu eru i dag, hóast tey hava so nógv betri umstøður.

Hóast striggið og smáligt, so vóru vit eydnusom, — vit vistu ikki um annað.

I dag hevur Marin Kristina fast pláss framm-afyri vindeygja i stovu síni. Hóast oyruni og eyguni bíla, so sær hon fólk og bílar sum fara framvið. Tað dámar henni væl, tí nú hevur hon stundir at sita i stovuni og lurta eftir útvarpinum og serliga fegin er hon um bondini við sálum og songum, sum eru við til at styttu henni um løturnar frammanfyri vindeygjað.

Hóast Marin Kristina helst vil klára seg einsamøll so leingi sum moguligt, so er hon fegin um vitjanina av heimahjálpinum ein tíma dagliga. Serliga hugnaligt heldur hon tað vera, tá heimahjálpin lesur upp i bíbliu ella skaldsøgu. Her hampar Edil Thomsen skjótt 100 ára gomlu Marin Kristinu, sum heldur, at vit gera ov nógv hóvasták burturúr.